

Voor jou.

< Notes

Done

Lieve B,

Ik wist dat je veel piekerde. Dierenleed, oorlogen, het klimaat, de druk van school, je toekomst, een vervolgopleiding, vriendschappen, je zieke oma... Je vond het moeilijk om ermee te dealen. Toch ging het mijn hoofd niet in dat je er vanwege je piekerbrein vandoor ging. Ik geloofde het gewoon niet.

Ik heb gelijk gekregen.

Want ik ben erachter gekomen wat jouw uiteindelijke trigger is geweest. Ik ben nóg erger in shock dan ik al was. Nóg bozer. Woedend.

Wat je hebt gedaan was zó onnodig, B.

Waarom heb je het mij niet verteld? Je weet dat ik goed kan luisteren. Jouw geheim zou safe zijn geweest bij mij. Echt waar. Ik had je kunnen en willen helpen. Waarom dacht je dat er geen uitweg meer was? Die is er altijd!

Was toch naar meneer Lichtenberg gegaan. Hij is oud, maar hij oordeelt niet. Dat wil hij leerlingen juist leren.

We hadden het ook samen aan kunnen pakken. Hoe vaak zei ik wel niet dat je in dezelfde taal moet terugspreken?

Een *payback*, dáár vragen ze om.

Ik doe het voor jou. En voor alle anderen die

< Notes

Done

zichzelf staande proberen te houden tussen die ellendige gifkickers.

Oké, ik doe het ook voor mezelf.

Hopelijk vind ik een aantal *allies*. Als ze er hetzelfde over denken als ik, dan gaan we samen de strijd aan.

Ons motto zal zijn: *no mercy*.

Ik hou je op de hoogte. Maar geef mij ook alsjeblieft af en toe een teken van boven. Zodat ik weet dat we nog *connected* zijn. Laat het licht op mijn slaapkamer knipperen of zo.

Doei. Of nee, vanaf nu sluit ik mijn brieven af met:

xoxo

(Je gaat snel snappen waarom.)

Laurie

Zodra ik het schoolgebouw zie, schiet ik weer in de stress.

Kom op, denk ik. Niks aan de hand. Alleen Caro en Marte weten ervan. Loop gewoon naar binnen. Maar na een paar stappen zijn mijn benen als stroop. Ik kan het schuldgevoel nauwelijks verdragen.

Isabelle is al vijf dagen niet op school.

Is ze echt ziek? Of komt het door wat wij hebben gedaan?

Had ik maar nee gezegd tegen Caro.

Had ik haar maar niet gefilmd.

Had ik mijn telefoon maar niet aan Marte gegeven.

Dan was Isabelle niet viral gegaan op TikTok.

Haar naam gonsde door de gangen. Iedereen was flabbergasted. *Zij die deo jat? Serieus? Zij? Miss Perfect?*

Caro en Marte hebben nergens last van. Ze vinden dat ik me aanstel.

Met mama kan ik er niet over praten. Ze heeft al genoeg aan haar hoofd vanwege mijn broer. Vanmorgen was hij weer totaal onuitstaanbaar.

‘Voortaan maar vijf minuten douchen, Luca,’ zei mama. ‘Langer kan echt niet. Te duur. Ik moet al alle beetjes bij elkaar sprokkelen om de rekeningen te kunnen betalen.’

‘Jaja,’ was zijn antwoord. ‘Je zeurt altijd over geld.’

‘Doe eens normaal,’ snauwde ik.

‘Bemoei je er niet mee,’ blafte hij terug. ‘Trut.’

‘Ga gewoon bij papa en zijn vriendin wonen,’ zei ik.

‘Wie weet,’ mompelde hij. ‘Alles beter dan hier.’

Ik keek hem strak aan. ‘Dan hoop ik voor jou dat je bent gekapt met gokken. Want mama zit nu in de shit omdat ze jouw schuld heeft afbetaald. Gaat papa nooit doen voor je.’ Ik hoorde zelf hoe belerend ik klonk.

Hij zette een dreigende stap in mijn richting. ‘Wát zei je daar?’

Ik weet niet hoelang ik het nog volhou om én thuis én op school op mijn tenen te lopen. Tranen prikken in mijn ogen. Nee, niet huilen. Niet in een drukke fiet-senstalling. Vlug kijk ik omhoog. Het helpt. Ik haal diep adem en dwing mezelf om naar binnen te lopen. Kom op Laurie, doe zoals je normaal ook doet, dan is het oké.

Even later sta ik bij mijn kluisje. Ik duw zakjes met oud brood, verfrommelde hand-outs, schriften, twee lege Doppers aan de kant en prop er de spullen uit mijn rugzak in. Zo’n chaos als het in mijn kluisje is, zo’n chaos is het in mijn hoofd.

Op mijn telefoon check ik waar ik moet zijn. Het rooster van het nieuwe schooljaar ken ik na twee weken nog steeds niet uit mijn hoofd. Lokaal 105. Geschiedenis van Zijlstra, mijn mentor. Hopelijk stelt hij vandaag geen moeilijke vragen over de problemen met Luca.

In het geschiedenislokaal zit Jelke op onze vaste

plek achterin. Zodra ze me ziet, zwaait ze enthousiast. Haar felrood geverfde haren bewegen mee. Het diamantje in haar neus glinstert.

Ik was erbij toen ze hem in de zomervakantie liet piercen. Ze ziet er zó cool uit in haar vintage kleren. De zilveren ringetjes in haar oren maken het af.

Door haar experimenteer ik ook steeds meer.

Ik ben blij dat ik haar beter heb leren kennen. Als Zijlstra ons aan het einde van de tweede niet naast elkaar had gezet, dan waren we elkaar voorbij blijven lopen zonder iets te zeggen. Nu deel ik dingen met haar die Caro niet eens weet.

Ik wurm mezelf langs klasgenoten in het gangpad.

In het midden zit Caro op tafel. Zoals gewoonlijk voert ze het hoogste woord. Haar harde stem komt boven alle geluiden uit.

Alles wat ze zegt ergert me.

Marte en Jildou drommen om haar heen. Haar nieuwe copycats, ze dragen net als Caro een superkort topje.

Caro vertelt uitgebreid over hoe geweldig haar verjaardag was. Wanneer ik 'hoi' zeg en vlug doorloop, draait ze haar hoofd naar mij toe. 'Je hebt echt iets gemist, Laurie. Jammer dat je ziek was.' Haar toon is overdreven en ze plaatst nog net geen aanhalingstekens in de lucht bij het woordje 'ziek'. 'Het was een van de leukste feestjes ooit, al zeg ik het zelf.'

Ik blijf staan. Ik moet wel. Nu doorlopen pikt Caro niet.

'*By far* het leukste,' beaamt Jildou. 'En die sushischalen... Ik droom er nog steeds over. Het was fantastisch geregeld allemaal.'

'Echt, hè?' Caro legt haar hand op haar hart. 'Zó lief dat je dit zegt, Jildou. Nog liever dat je er wél bij was.'

Terwijl ze het zegt, kijkt ze mij aan.

‘Ja,’ verzucht ik. ‘Superjammer dat ik je verjaardag heb gemist.’

Ik overdrijf nogal. Want de bingewatchavond met Jelke was heel gezellig.

Caro trekt Jelke voor geen meter. Laatst zei ze: ‘Ik snap niet wat jij met haar hebt. Ze is totaal niet ons type.’

Nee, dacht ik. Toevallig is het met Jelke leuker en relaxter. Maar in plaats van dat hardop te zeggen, haalde ik mijn schouders op.

‘Nou ja,’ verzuchtte ze. ‘Je moet het zelf maar weten. Kijk alleen een beetje uit. Ik had ooit een dingetje met haar.’ Ze maakte een wegwerpgebaar. ‘Al lang geleden, hoor. Maar toch...’

‘Wat dan?’

‘Dat vertel ik je nog wel.’

Caro nodigde iedereen uit de klas uit voor haar verjaardag. Op Jelke, Vikkie, Nadia, Germaine, Jonas en Serkan na.

‘Geen zin in emo’s,’ zei Caro lacherig. ‘En stinksukkels.’ Iedereen kon haar horen.

Tegen Caro zei ik dat ik buikgriep had. Stom. Want de middag voor het feestje kwam ik haar in de Albert Heijn tegen. Ik sleepte een mandje vol snoep en chips achter me aan.

‘Kijk, Lau.’ Caro wijst naar haar witte Gucci-riem. ‘Dit kreeg ik cadeau van de meiden. Lief, hè?’

‘O ja.’ Ik haal meteen het geld uit mijn broekzak en geef het aan Marte. ‘Voor Caro’s cadeau,’ zeg ik expres hard. ‘Nog bedankt voor het regelen.’

Marte knikt en stopt het in een paarse pluchen etui.

Caro reageert niet, terwijl ik zeker weet dat ze het hoorde en zag.

Ik loop door en schuif op de stoel naast Jelke. ‘Hé.’
‘Kreeg je weer commentaar?’ Ze grijnst.

‘Ach ja,’ antwoord ik.

Ze laat op haar telefoon een aankondiging van een optreden van een van haar lievelingsbands zien. ‘Zij zijn live niet normaal goed. En de zangeres...’ Met haar duim en wijsvinger zoomt ze in. ‘Zij is geweldig. Zal ik voor jou ook een kaartje bestellen? Kunnen we er samen naartoe gaan.’

Ik ken de band niet. Qua muziek kom ik niet verder dan trends op TikTok, maar het lijkt me leuk om een concert mee te maken.

Een appje komt binnen bij Jelke.

Ik zie een hartje en een klavertje vier.

Vlug swipet ze het berichtje weg. ‘En? Ga je mee? Het is in Amsterdam. In de Tolhuistuin, vlak bij de IJ-hallen. We zouden het kunnen combineren? Eerst naar de vintagemarkt, daarna nacho’s met kaas eten op het terras aan het water en als afsluiting het concert.’

Net als ik ‘ja, leuk’ zeg, stijgt er hard gelach op in het lokaal.

Klasgenoten beginnen te joelen en te klappen.

Een paar jongens naast ons fluiten op hun vingers.

Het doet zeer aan mijn oren.

Wat is er aan de hand? Ik sta op en kijk over de hoofden heen.

Laurie

Zijlstra staat voor het digibord met zijn T-shirt hoog opgeknoopt. Zijn buik is bloot.

‘Als jullie er zo bij mogen lopen op school,’ roept hij boven het geluid uit, ‘dan ik ook.’ Met zijn handen in zijn zij loopt hij een rondje door het lokaal.

Jelke en ik kijken elkaar lachend aan.

‘Briljante actie,’ zegt Jelke.

Caro kijkt om. Ze vindt het niet grappig. Haar mondhoeken hangen naar beneden en haar ogen knijpen samen.

Eigenlijk zet Zijlstra haar en alle meiden met een croptop voor gek. Kan hij dit wel maken als docent? Krijgt hij hier geen problemen mee? Caro hoeft thuis maar een kik te geven en haar vader staat klagend op school. Het zou niet de eerste keer zijn.

Er worden stiekem foto’s en filmpjes gemaakt. Het telefoonverbod wordt massaal genegeerd en school doet er weinig aan. Ik durf te wedden dat iedereen over een paar minuten op de hoogte is via het Gossip Girl-account op TikTok.

Het is alsof hij het ruikt, want Zijlstra zegt waarschuwend: 'Ik wil niet viral gaan, mensen. Telefoons weg. Jullie weten heel goed dat die niet zijn toegestaan.'

Ja, denk ik. Nou ben je te laat.

'Meneer, mag ik uw sixpack even voelen?' vraagt Jildou wanneer hij bij haar tafel staat.

'Teuw,' reageert Caro. 'Dat wil je toch niet.' Ze buigt zich naar Jildou toe en fluistert iets in haar oor.

Jildou knikt en duwt haar vingertoppen tegen Zijlstra's buik. 'Zo hé,' zegt ze overdreven. 'Hard, hoor.'

Ik zie hoe Caro het filmt.

Zijlstra stapt achteruit. Zijn handen afwerend voor zich uitgestoken. 'Ho ho, Jildou.'

Iedereen lacht en Zijlstra loopt door.

'Oké,' zegt Zijlstra na een paar rondjes. 'Einde van de voorstelling.' Hij maakt de knoop in zijn shirt los en strijkt de stof glad. 'Ik heb hopelijk mijn punt gemaakt. Vanaf morgen zie ik geen enkele navel meer in mijn les.'

'Dat bepaalt u toch niet?' sputtert Caro tegen. 'Ik kleed mezelf zoals ik dat wil. Ik leef in een vrij land. En trouwens...' Ze wijst naar zijn voeten. 'Die slippers kunnen ook niet. U lijkt wel een weerwolf met al die teenharen.'

Hij haalt zijn schouders op. 'Dan kijk je gewoon niet.'

'Ja, hallo,' schampert ze. 'Kijk dan ook niet naar onze buiken.'

In de klas wordt geknikt. Sommigen zeggen 'precies' en 'vind ik ook'.

Zijlstra klapt in zijn handen. 'Touché, Caro. Je hebt gelijk. Maar weet je wat? We sluiten een compromis. Jullie bedekken voortaan jullie navels en ik mijn

tenen. Iedereen blij.' Tevreden kijkt hij ons aan.

Caro wil weer iets zeggen, maar hij is haar voor. 'Goed, jongens en meisjes en iedereen. Ik wil beginnen met de les. Boeken open op pagina vierenvijftig. We gaan het over iets spannends en belangrijks uit de geschiedenis hebben, namelijk...' Hij trommelt met zijn handen op tafel. 'De industriële revolutie.'

Er wordt gezocht en 'o nee' gekreund.

Ik moet er eerlijk gezegd ook niet aan denken, want bij zo'n saai onderwerp vliegen mijn gedachten alle kanten op.

'Goh.' Zijlstra lacht. 'Wat een enthousiasme. Maar luister, we zullen nu echt tempo moeten maken, want de toets is volgende week al. Hebben we dáár dan een beetje zin in? Ik wel.' Hij wrijft in zijn handen. 'Ik kan niet wachten om jullie te zien zwoegen. Sadistisch, ik weet het, maar zo ben ik nou eenmaal. Goed, terug naar de industriële revolutie.'

Tijdens zijn les dwalen mijn gedachten af naar thuis. Hoe Luca mama laatst een duw gaf... Het maakte me bang. Sinds de scheiding en de dood van een van zijn beste vrienden is hij niet te doen. Mijn hoofd tolt zo erg dat ik mijn vinger opsteek.

Zijlstra zucht als ik vraag of ik alsjeblijft naar de wc mag.

Op het toilet duw ik het deksel omlaag.

Ik ga zitten en concentreer me op mijn ademhaling. Meestal helpt het om rustiger te worden. Wat heb ik toch? Dit is de zoveelste keer dat ik mezelf tijdens de les verstop op het toilet. Luca duikt steeds weer op in mijn hoofd, waar ik ook ben, wat ik ook doe. En toen ik daarnet de klas uit liep, keek Caro me gek aan. Daarna smoesde ze met Jildou. Ging dat over mij? Wat is ze eigenlijk voor een vriendin? Het staat me meer

en meer tegen hoe ze doet. Waarom maak ik het niet gewoon uit met haar? Kun je een vriendschap uitmaken? Ik schud mijn hoofd en wrijf over mijn gezicht.

De zoemer verstoort mijn gepieker. Ben ik zó lang weggebleven? Ik moet nog terug naar het lokaal om mijn spullen te pakken. Het eerste uur zit erop. Nog zes uur te gaan. Als Zijlstra me maar niet aanspreekt.

Op de gang komen klasgenoten me tegemoet. Er wordt gelachen. Gewezen naar telefoonschermpjes. Ik hoor Zijlstra's naam en die van Gossip Girl. Ja, hoor. Op mijn telefoon zie ik wat ik in de klas al voorspelde. Zijlstra's naveltruitjesactie staat op TikTok. Ook is te zien hoe Jildous vingers in zijn buik porren. 'Zo hé. Hard, hoor.' Hoe het is gefilmd is bizar. Alsof ze zijn piemel aanraakt. Jildous moves en stem staan op repeat. Wie heeft het ingestuurd? Iemand uit mijn klas, dat moet wel. Zou het Caro zijn? Ze vindt het Gossip Girl-account hilarisch, maar tegelijkertijd is ze als de dood dat ze zelf een keer aan de beurt is. Wat wij Isabelle hebben geflikt... Ik krimp ineen, zoals iedere keer als ik aan de TikTok denk waarin te zien is hoe Isabelle deo jat in het Kruidvat. Tenminste, zo hebben wij het laten overkomen. In werkelijkheid vergeleek ze de deo uit haar tas met een deo uit het schap.

'Film haar,' siste Caro toen we haar zagen.

Ik was zo stom om het te doen.

Marte bewerkte de beelden en DM'de het met mijn telefoon naar Gossip Girl.

Hoofdschuddend loop ik door. Zoiets wil ik niet meer doen. Het liefst biecht ik bij Isabelle op dat wij erachter zaten. Wat houdt me tegen? Ruzie met Caro?

Jelke is niet meer in de klas.

Zijlstra gelukkig ook niet.

Ik loop naar de aula, naar mijn vaste plek. Maar ik zie Caro en Marte op een bankje zitten tegenover de toiletten. Waarom daar? Ze scrollen op hun telefoons. Toch durf ik niet zonder iets te zeggen voorbij te lopen.

‘Schuif eens op,’ zeg ik.

Marte kijkt op en trekt haar tas opzij.

‘Waar is Jildou?’

‘Naar buiten,’ antwoordt ze.

Ik knik. ‘Is ze geschrokken? Boos? Omdat ze viral gaat?’

Nu krijg ik wel Caro’s aandacht. ‘Viral?’

‘Ja,’ zegt Marte. ‘In de paar minuten dat Zijlstra en zij op TikTok staan, heeft het al, eh...’ Ze tikt op haar telefoon. ‘Vierhonderdvierenvijftig views. Best veel. Degene die dit heeft ingestuurd wint vast die vijftig euro.’

Caro grijnst. ‘No, no. Wij hebben toch iets veel beters bedacht?’

‘Wat dan?’ vraag ik.

‘Dat zal ik jou eens...’ Ze steekt haar hand op. ‘Ho! Wacht even. Volgens mij hebben we beet.’

Germaine, een stil meisje uit onze klas, gaat het meidentoilet binnen. Tijdens toetsen wil niemand naast haar zitten, omdat haar buik steeds borrelt en knort.

‘Oké, nú!’ zegt Caro.

Marte begrijpt direct wat de bedoeling is en staat op.

‘Wat gaan jullie doen?’ vraag ik.

‘Kom mee.’

< Notes

Done

Lieve B,

@GossipGirl_Zonnebloemcollege is nu een paar weken in de lucht en er komt een hoop shit voorbij. Eerlijk gezegd verwachtte ik ook wel dat ze als een malle filmpjes en foto's zouden sturen, maar toen ik er vijftig euro voor de beste gossip in gooide, gingen ze helemaal los. Mijn inbox ontplofte bijna. Vooral in de derde en vierde klas zijn ze actief. Holy shit, ze zijn genadeloos. Wat ik voorbij zie komen is niet normaal. Giftig. Ik gebruik niet alles. Kan gewoon niet. Want dan ben ik non-stop bezig met het maken van TikToks en ik moet natuurlijk ook nog andere dingen doen.

Jouw stem klinkt vaak waarschuwend in mijn hoofd. 'Waar ben je allemaal mee bezig? Waarom doe je ze dit aan?' vraag je dan. 'Zie je niet hoe vernederend het is?'

I know, B. Maar er zijn slachtoffers nodig om mijn punt te kunnen maken. Snap dat nou. Vertrouw me, ik weet wat ik doe. En trouwens, ik heb mijn eerste ally al gevonden. We hebben ons eerste overleg achter de rug en ik kan je verklappen dat er een briljant idee is ontstaan. Er is alleen best veel geld voor nodig, vandaar dat sommige slachtoffers (ik kies ze zorgvuldig

< Notes

Done

uit) sinds een paar dagen hun filmpje kunnen afkopen. B, ik hoor je denken: Hoe doe je dat dan? Nou, het zit dus zo... Ik laat ze via DM weten dat ik shocking juice in handen heb en dat ze voor 'slechts' vijftig euro kunnen voorkomen dat ik er een TikTok van maak.

Ben ik goed bezig of ben ik goed bezig?

Maak je niet druk, hoor. Ik ben niet of heel lastig te traceren. Weet je nog dat jij mij je oude iPhone gaf? Omdat ik geen geld had voor een nieuwe?

Nou, die heb ik dus leeggemaakt en geprepareerd voor @GossipGirl_Zonnebloemcollege.

Bovendien... wie zal een grijze muis verdenken?

XOXO

Laurie

Voordat Caro de deur van de meisjestoiletten openduwte, kijkt ze om. ‘Als het lukt, dan gaan we scoren.’

‘Waar heb je het over?’ Ik baal ervan dat ze zo vaag doet.

‘Luister,’ zegt ze. ‘We doen het zo: ik voer het woord en regel het gedoetje in de wc. Marte, jij weet wat je moet doen en Lau, jij houdt de wacht. Zodra er iemand binnenkomt, geef je een gil. Goed?’

Marte knikt.

Ik snap er helemaal niks van. De wacht houden? Het klinkt niet oké. Een vervelend gevoel nestelt zich in mijn buik. Toch ga ik mee naar binnen. Al is het maar om ze tegen te houden.

‘Waar zit ze?’ fluistert Caro.

‘Daar.’ Marte gebaart naar het eerste toilethokje.

Caro bukt en kijkt onder de deur door. Wanneer ze omhoogkomt, steekt ze haar duim op.

Net als ik iets wil zeggen, bonst Caro hard op de deur. ‘Hallo?’

Geen reactie.

‘Hallo-o.’ Ze seint geheimzinnig met haar ogen.

‘Wat doe je?’ sis ik.

‘Sst.’

Marte en Caro lachen aanstellerig.

Ik sta er ongemakkelijk bij.

Het slot wordt omgedraaid en de deur gaat langzaam open.

Ik hoor een piepje op Martes telefoon. Is ze aan het filmen? Nee, hè? Toch niet weer? Heeft Caro deze keer Marte voor haar karretje gespannen?

Germaine kijkt ons verbaasd aan.

‘Heb jij eigenlijk wel doorgetrokken, Ger-mai-ne?’ vraagt Caro op een vervelend toontje.

‘Eh, wat?’

‘Of je hebt doorgetrokken.’

‘Ja,’ antwoordt ze zacht. ‘Natuurlijk.’

‘Weet je dat heel zeker? Ik hoorde namelijk niks.’

Hoe Caro tegen haar praat is belachelijk.

‘Hé joh,’ zeg ik tegen haar. ‘Laat haar met rust.’

Ze doet alsof ze me niet hoort.

Germaine probeert zich langs ons te wurmen, maar haar tas blijft steken.

Ik doe een stap naar achteren om ruimte te maken.

Caro blijft als een blok beton staan.

Ik duw haar opzij. ‘Doe niet zo flauw. Laat haar erdoor.’

Ze werpt me een boze blik toe.

Jammer dan, denk ik.

Germaine snelt naar buiten.

‘Hé, vergeet niet je handen te wassen!’ roept Caro haar na.

‘Nou,’ zeg ik. ‘Stop hiermee.’

Ze hoort me niet of wil me niet horen, want ze stormt lachend met Marte het toilet in.

‘Hier.’ Marte duwt iets in Caro’s hand.

Het is een plastic zakje met bruine smurrie.

‘Wow, het is net echt.’ Caro kraait van plezier terwijl ze de knoop lospeutert.

Ik zie dat ze de toiletbril onder smeert. Dit slaat nergens op. ‘Hou eens op, zeg.’ Mijn stem slaat over.

Weer negeert ze me.

‘Ziet er echt goor uit,’ zegt Marte.

Caro lacht. ‘Maar het ruikt wel lekker. Wat zit erin? Peperkoek en... wat nog meer?’

‘Een scheutje warm water, een geklutst ei en pinda-kaas. Een minuut in de blender en dan krijg je dit,’ antwoordt Marte. ‘Smeer ook op de muur en de vloer, hè? En kom daarna uit het hokje, dan kan ik het filmen.’ Een flauwe high five volgt.

‘Doe even normaal,’ snauw ik als ik zie dat het hele toilethokje onder de nepkak zit. ‘Vinden jullie dit grappig?’

‘Jij niet dan?’

‘Nee. En hoe jij haar net de weg versperde en tegen haar praatte... Het kon echt niet.’

Caro haalt haar schouders op. ‘We gaan er anders wel vijftig euro mee verdienen.’

‘Vijftig euro?’ herhaal ik. ‘Hoezo?’

Ze kijkt me aan alsof ik iets heel stoms vraag. ‘Weet je nog dat iedereen het vorige week over de ghostkaker had?’

‘Ja, en?’

‘Nou, Marte en ik hadden het dus zo bedacht... Als wij die exposen en als bewijs dit filmpje naar Gossip Girl dm’en, dan gaan wij zeker weten die vijftig euro pakken. De beste gossip van de week wint vijftig euro, dat weet je toch?’

Een schok gaat door me heen. Ik wil dit niet. Niet

voor de tweede keer. Ik haal diep adem en zeg: ‘Caro, je weet dat ik niks meer met dat Gossip Girl-gedoe te maken wil hebben. Na Isabelle...’

‘Jajaja, was dan niet mee naar binnen gegaan.’ Ze stoot Marte aan. ‘Heb je haar goed in beeld?’

Marte knikt en tikt driftig op haar telefoon. ‘Wacht. Even jouw stem weghalen en een paar andere dingen fiksen en dan is het ready.’

Hoe oud zijn ze? Vijf in plaats van vijftien? ‘Maar Germaine is niet eens de ghostkalker.’ Ik tik tegen mijn voorhoofd. ‘Dit is té kinderachtig. En vooral heel gemeen.’

‘Laurie,’ verzucht Caro. ‘Wat kan jou het schelen? Je kent haar amper. Het is niks persoonlijks.’

‘Dat is het wel. Echt hoor, jullie gaan dit niet naar dat Gossip Girl-account sturen. No way! Ik wil het niet!’ Ik spuug de woorden uit.

‘Oeps...’ Marte grijnst. ‘Het is al verzonden. Sorry, Lau.’

Schrik flitst over Caro’s gezicht. ‘Toch wel via dat nepaccount, hè?’

‘Ja hènè, dat zei ik toch al? Ik ben niet gek. Ik heb het geluid weggehaald en jou en Lau eraf geknipt, no worries.’

www.margjewoodrow.nl
www.politienietbetreden.nl

© 2024 Margje Woodrow

Voor deze uitgave:

© 2024 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Beeld schutbladen: © Aleksandr Kichigin

Omslagontwerp: Nanja Toebak, 's-Hertogenbosch

Grafische verzorging: Jasmijn de Boer

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

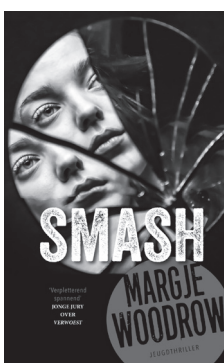
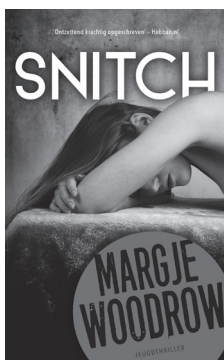
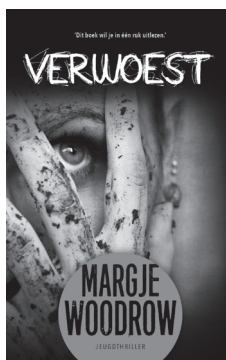
ISBN 978 90 261 7175 8

ISBN e-book 978 90 261 7176 5

ISBN audioboek 978 90 261 7177 2

NUR 284, 285

Lees alles van Margje!

Meer boeken in de serie POLITIE NIET BETREDEN

